

Inf. інст. н.

м. Черкаси
МІСЬКИЙ ГОЛОВА

РОЗПОРЯДЖЕННЯ

Від 19.04.2024 № 87-1

Про проведення громадського обговорення «Про найменування та перейменування об'єктів топоніміки міста Черкаси»

Відповідно до статті 3 Закону України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», пункту 20 статті 42, пункту 8 статті 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», з урахуванням Порядку проведення громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності, які за ними закріплені, об'єктам права власності, які належать фізичним особам, імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24.10.2012 № 989, розглянувши протокол засідання топонімічної комісії при виконавчому комітеті Черкаської міської ради від 05.01.2024 щодо найменування та перейменування об'єктів топоніміки міста Черкаси:

1. У двомісячний строк провести громадське обговорення: «Про найменування та перейменування об'єктів топоніміки міста Черкаси» у формі електронної консультації та збору письмових пропозицій.
2. Термін надання пропозицій від громадськості – до 19.04.2024; оприлюднення звіту про проведення громадського обговорення – до 30.04.2024.
3. Управлінню інформаційної політики Черкаської міської ради (Крапива Ю.Б.) забезпечити оприлюднення інформації, необхідної для проведення громадського обговорення на офіційному сайті Черкаської міської ради згідно з додатком та оприлюднити звіт про проведення громадського обговорення.
4. Контроль за виконанням розпорядження покласти на першого заступника міського голови з питань діяльності виконавчих органів ради Тищенко С.О.

Міський голова

Анатолій БОНДАРЕНКО

Додаток
ЗАТВЕРДЖЕНО
розпорядження міського голови
від 19.04.2024 № 87-1

**Інформаційне повідомлення про проведення громадського обговорення
«Про найменування та перейменування об'єктів топоніміки міста Черкаси»**

Відповідно до статті 3 Закону України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», пункту 20 статті 42, пункту 8 статті 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», з урахуванням Порядку проведення громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності, які за ними закріплені, об'єктам права власності, які належать фізичним особам, імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24.10.2012 № 989, розглянувши протокол засідання топонімічної комісії при виконавчому комітеті Черкаської міської ради від 05.01.2024 щодо найменування та перейменування об'єктів топоніміки міста Черкаси, оголошується проведення громадського обговорення «Про найменування та перейменування об'єктів топоніміки міста Черкаси» у формі електронної консультації.

Організатор громадського обговорення: міський голова Бондаренко А.В.

Строк, місце та час проведення заходів, спосіб подання пропозицій (зауважень): пропозиції (зауваження) подаються в письмовій чи електронній формах до відділу підтримки громадянського суспільства: м. Черкаси, вул. Байди Вишневецького, 36, каб. 503; тел. 33-12-43, e-mail: vpgs-ck.ua@ukr.net.

Відповідальна особа за проведення громадського обговорення: заступник начальника управління інформаційної політики Черкаської міської ради – Дубовий О.М.

Термін прийому пропозицій: до 19.04.2024.

Термін оприлюднення звіту: до 30.04.2024.

Пропозиції (зауваження) подаються із зазначенням прізвища, імені, по батькові та адреси особи, яка їх подає, обґрунтування поданих пропозицій (зауважень).

Перелік об'єктів топоніміки міста Черкаси, що виносяться на громадське обговорення

№ з/п	Офіційна назва	Пропозиції топонімічної комісії
1	проїзд № 1	<p>проїзд Адамівський</p> <p>Адамівка — досить велике село в заплаві правого берега Дніпра. В 1959 році територія села майже повністю затоплена водами Кременчуцького водосховища. Мешканці переселені до новостворених сел Рацеве та Тіньки «на степу», на ближніх землях, що були дещо вище від Адамівки і не потрапили під водосховище.</p> <p>У XIX ст. село було центром Адамівської волості Чигиринського повіту Київської губернії. Село розташовувалося за 10 верст (11 км) на південний схід від Чигирини, під степом (на царинці), при болотному струмку Шибик або Гниловод. Станом на 1808 рік тут було 56 дворів з 813 мешканцями.</p> <p>Степом у селі називали місцину на височині на південний захід від Адамівки (де нині розташовані села Тіньки та Рацеве). Там, на степу, були колгоспні лани в радянські часи (після затоплення Адамівки саме землі степу лишилися над водою Кременчуцького водосховища). А на низьких землях заплави Дніпра, що були незручними для колгоспу, надавали наділи селянам. Селянам це було зручно — дадуть, скажімо, 60 соток, а за цим наділом ще лишається 40 соток до струмка чи до болота. На цій землі можна було садити городину або випасати худобу.</p>
2	проїзд № 2	<p>проїзд Більківський</p> <p>Більки — невелике село посеред лівобережної заплави Дніпра, відоме з XVIII ст. Повністю затоплене і у 1956 році переселене на плато разом з мешканцями сіл Самовиця і Мутихи.</p> <p>За Гетьманщини Більки, як слобода, було у складі Іркліївської сотні Переяславського полку. Селище є на мапі 1787 року. Зі скасуванням сотенного устрою Більки перейшли до Золотоніського повіту Київського намісництва. Було приписане до Мутихи у державному архіві Черкаської області є церковні документи за 1855-1916 роки У зв'язку зі створенням Кременчуцького водосховища, багато більківчан оселились у селі Ленінське (нині Степове), що було зведено для мешканців тутешніх затоплених сіл.</p>
3	проїзд № 3	<p>проїзд Богушківський</p> <p>Благодатне (до 1923 року Богушкова Слобідка, у 1923—2016 рр. — Чапаєвка. Старовинне козацьке містечко.</p> <p>Перша згадка про село, що називалося Богушковою Слобідкою, належить до 1619 року. У XVII столітті село було центром Богушківської козацької сотні спочатку Кропивнянського</p>

		<p>полку, а після їх ліквідацій у складі Кропивнянської сотні Переяславського полку. Козаки Богушкової Слобідки брали участь у національно-визвольній війні середини XVII століття, а в 1666 році село стало центром антистаршинського і антимосковського повстання Переяславського полку.</p> <p>У 1920 році, під час Визвольних змагань, повертаючись із польського фронту, у селі зупинялися на короткочасний відпочинок полки 25 Чапаєвської дивізії більшовиків. Це стало підставою для перейменування у 1923 році села на Чапаєвку окупаційною владою.</p> <p>Згідно з Постановою ВР України за № 1353-VIII від 12 травня 2016 р. «Про перейменування деяких населених пунктів» село Чапаєвка перейменоване на село Благодатне.</p>
4	проїзд № 4	<p>проїзд Бубнівський</p> <p>Бубнів — колишнє село Гельмязівського району (зараз Золотоніський район) Черкаської області. В 1959 році територія села була частково затоплена водами Кременчуцького водосховища, а його жителі переселені до сусіднього села Бубнівська Слобідка, яке і стало фактичним правонаступником поселення та включило його землі до своїх.</p> <p>Згідно з історичним нарисом Михайла Максимовича «Бубнівська сотня» містечко було створене у 1554 році як укріплення (оборонне містечко) на Дніпрі, у рамках фортифікації Середньої Наддніпрянщини українсько-литовським магнатом Дмитром Вишневецьким.</p> <p>З 1638 року стає центром новоствореної Бубнівської сотні. Був сотенним центром до 1731 року, після чого ним стало містечко Прохорівка. Причиною цього стало поступове занепадання поселення, яке через своє невіддалене розташування постійно потерпало від сезонних повеней на Дніпрі.</p> <p>З часу появи Бубнівської Слобідки історія цих двох поселень тісно пов'язана аж до самого кінця існування села.</p> <p>Перша документальна картографічна згадка села датується 1650 роком на мапі Боплана. На ній окремо позначені поселення Vobniwka (на місці історичного Бубнова) та Sloboda (теперішня Бубнівська Слобідка). Також два окремих поселення згадані на Атласі Речі Посполитої XVI—XVII століть на Землі Руські (відповідно Vubnow та Vubnowa).</p>
5	проїзд № 5	<p>проїзд Бужинський</p> <p>Бужин — давнє містечко на березі р. Гречанка, однієї з лівобережних приток Дніпра. Повністю затоплене і переселене до нового села Тіньки.</p> <p>За переказами місцевих жителів Бужин в давнину був великим містом з 40 церквами, винищений татарами.</p> <p>Село Бужин відоме в історичних документах. Під час визвольної боротьби проти польської шляхти тут було споруджено велике укріплення і переправа через Дніпро, які мали</p>

		<p>стратегічне значення.</p> <p>У 1662 році під Бужином відбулася битва, у якій московити зазнали поразки від Юрія Хмельницького. В 1664 році Бужин випалений відділами коронного війська під проводом полководця Стефана Чарнецького, в 1667 — розорений турками, а в 1678 році поблизу нього князь Григорій Ромодановський і гетьман Іван Самойлович завдали цілковитої поразки знаменитому візиру Кара-Мустафі. Ця рішуча перемога примусила турків відмовитися від подальших походів на Україну.</p>
6	проїзд № 6	<p>проїзд Гушівський</p> <p>Гушівка — невелике село у заплаві правого берега Дніпра. В 1959 році територія села затоплена водами Кременчуцького водосховища. Мешканці переселені до зановостворених сіл Рацеве і Вітове. Лаврентій Похилевич в своїх «Сказаннях про населені місцевості Київської губернії» згадує, що в селі існувала церква, але дуже давно. В 1741 році її вже не було.</p>
7	проїзд № 7	<p>проїзд Залізьківський</p> <p>Залізки (також зустрічається назва Залізьки і Желізки) — колишнє село, входило до складу Золотоніського району Черкаської області. Зникло у зв'язку із затопленням водами Кременчуцького водосховища наприкінці 1950-х років. Нині однойменну назву має архіпелаг на місці колишнього села на північ від залізничної ст. Панське.</p> <p>За Гетьманщини Залізки входили до складу Кропивнянської сотні Переяславського полку. З ліквідацією сотенного устрою село (слобода) Залізки перейшло до складу Золотоніського повіту Київського намісництва.</p> <p>У ХІХ ст. село Залізки були у складі Золотоніського повіту Полтавської губернії. Село є на мапі 1826-1840 років. На початку 1920-х років у одному з найбільших сусідніх сіл Хрести була створена сільська рада, якій також підпорядкували села: Залізки, Липівське і Кедину Гору. Рішенням виконкому Черкаської обласної ради від 12 липня 1958 року було знято з обліку села Залізьки, Липівське, Панське й Хрести, а їхні мешканці підлягали переселенню в степові райони у зв'язку зі створенням Кременчуцького водосховища, що мало затопити ці села.</p>
8	проїзд № 8	<p>проїзд Калантаївський</p> <p>Калантаїв (також раніше і Калантаїв-Польський) — колишнє село Чигиринського району Черкаської області розташоване у заплаві лівого берега Дніпра, на правому березі річки Тясмин.. В 1959 році територія села затоплена водами Кременчуцького водосховища. Мешканці переселені до новоствореного села Рацеве.</p> <p>В ХVІІІ ст. тут була церква в ім'я Покрова Пресвітої Богородиці, побудована в 1736 році, але через два роки пограбована і розорена татарами. В 1741 році в Калантаєві було 50 дворів і до 400 чоловік населення. Колись це було багатолюднє торгове містечко. Його частина,</p>

		ближча до бору називалась Черняхівкою. У 1752-1764рр – шанець Шолмош новосербського пандурського полку.
9	проїзд № 9	<p>проїзд Кітлівський</p> <p>Котлів (воно ж і Кітлове) — невелике село у заплаві лівого берега Дніпра на березі озера-стариці Кітлів, на захід від затопленого села Москаленки. Повністю затоплене.</p> <p>Поряд із селом було розташоване Кітлівське давньоруське городище, одне з укріплень Дніпровського Змієвого валу XII-XIII ст. Городище загинуло наприкінці лютого 1239 року, взяте військами хана Батия.</p> <p>За Гетьманщини селище Котлів входило до складу Іркліївської сотні Переяславського полку. Згідно опису Київського намісництва 1781 року в селищі Котлів було 60 хат. За описом 1787 року в селищі проживало 205 душ. Було у володінні козаків і власника — бунчукового товариша Максима Требинського.</p> <p>У XIX ст. село Котлів перебувало в складі Васютинської волості Золотоніського повіту Полтавської губернії. Селище є на мапі 1816 року. Селище було приписане до Преображенської церкви у Москаленках.</p>
10	проїзд № 10	<p>проїзд Кожарський</p> <p>Кожарки (також Кожарка) — село в заплаві правого берега Дніпра, на болотистому струмкові Шибик. Затоплене повністю. Мешканці переселені до новоствореного села Рацеве.</p> <p>Село біля підношви Дніпровських гір, якими починається широка степ, тягнеться до самого Чигирина. Місцезнаходження однакове з Адамівкою, в 2-х верстах на південь від цього села, якого вона може вважатися продовженням. У XIX ст. село входило до Рацівської волості у складі Чигиринського повіту Київської губернії.</p> <p>Станом на 1946 рік Кожарки входили до складу Чигиринського району Кіровоградської області, пізніше, у 1950-х роках Чигиринський район переданий до Черкаської обл.</p>
11	проїзд № 11	<p>проїзд Ломоватський</p> <p>Ломовате — давнє село на березі р. Йовтух, однієї з правобережних приток Дніпра. Повністю затоплене, переселене на плато та поселене разом з жителями Сагунівки. У XVIII одне з найбільших сіл Правобережжя.</p> <p>Згадки про це село є в «Сказаннях о населенных местностях Киевской губернии» (1865 р.)</p> <p>Перша згадка про Сагунівку та Ломовате (лат. Lomowety bjrek) припадає на 20-30-ті рр. XVII ст. Села зазначені на карті французького інженера Гійома Левассера де Боплана.</p> <p>Привілеєм короля Станіслава-Августа від 10 листопада 1791 р. Ломоватому було надано права містечка, а також герб: "На срібному тлі брама з однією вежею, а в тій брамі стоїть озброєний воїн".</p>

		<p>За другим поділом Польщі у 1793 р. правобережні українські землі, у тому числі й Сагунівка та Ломовате, відійшли до Росії. Після приєднання до Російської імперії герб містечка Ломовате не використовувався, а за лояльність міщан до польського короля, навіть базар і право на проведення трьох щорічних ярмарок було передано в сусіднє с. Худяки.</p> <p>Черкаський район багатий на археологічні знахідки козацької доби. Тут виявлено 47 козацьких могил. У придніпровських плавнях біля села було велике озеро, яке називалося «Козацьким». За переказами, у ньому було потоплено шляхтою багато козаків і повстанців.</p>
12	проїзд № 12	<p>проїзд Митьківський</p> <p>Митьки — давнє село у заплаві лівого берега Дніпра, повністю затоплене, переселене наприкінці 50-х років на степ, углиб плато Лівобережжя до хутора Павленки, перейменованого на село Новоукраїнка, у зв'язку із затопленням чаші Кременчуцького водосховища.</p>
13	проїзд № 13	<p>проїзд Мойсинський</p> <p>Мойсенці або Мойсинці — давнє козацьке село, відоме з XVII ст. Повністю затоплене та переселене разом з селами Демки і Налісні до новозаснованого села Придніпровське Чорнобаївського району Черкаської області.</p> <p>Назва походить від поширеного колись у селі українського прізвища Мойся (похідне від Мойсей), очевидно так звали першопоселенця.</p> <p>Мойсенці розташовувалися поблизу лівого берега Дніпра, в Іркліївському районі, на території сучасного Кременчуцького водосховища. На північний захід від села лежав Іркліїв, на заході — Самовця, а на південному сході — Васютинці.</p> <p>На території села Мойсенці були виявлені пам'ятки пізньозарубинецької культури Подніпровського ареалу, що пов'язується зі слов'янським племінним союзом уличів.</p> <p>Після створення Козацької держави Богдана Хмельницького село Мойсенці входило до складу Жовнинської сотні Чигиринського полку, а згодом Іркліївської сотні Переяславського полку.</p> <p>У 1917–1920 роках, у добу Української Народної Республіки та визвольних змагань, у селі діяла Мойсенська українська змішана гімназія, що мала програми з української мови.</p>
14	проїзд № 14	<p>проїзд Мудрівський</p> <p>Мудрівка — невелике село на березі р. Боровичка, правої протоки Дніпра. Було розташоване між затопленими селами Топиліка і Боровиця. Повністю затоплене, переселене на високий берег і включене до с. Топилівка.</p> <p>У XIX ст. село входило до Боровицької волості у складі Чигиринського повіту Київської губернії.</p>

		Станом на 1946 рік Мудрівка входила до складу Чигиринського району Кіровоградськ області, пізніше, у 1950-х роках Чигиринський район переданий до Черкаської області.
15	проїзд № 15	проїзд Налісенський Налісні – невелике давнє козацьке село на пішаних підвищеннях у затопленій заплаві на лівому боці голдовного річища Дніпра. Поблизу села розташовувалась відома пристань, де зупинялись пасажирські пароплави і плоскодонні барки-сіновози. переселене разом з селами Демки і Мойсинці до новозаснованого села Придніпровське Чорнобаївського району Черкаської області.
16	проїзд № 16	проїзд Новолипівський Нове Липове (раніше також Липове) — невеличке село на пісках у затопленій заплаві лівого берега Дніпра. Лаврентій Похилевич у «Сказаннях про населені місцевості Київської губернії» пише, що село лежало за три версти на північ від міста Крилів, біля струмка Калабарка чи Довжок. Село називається також Новолиповим, на відміну від Старого Липового, розташованого біля Дніпра за три версти на схід. Раніше Липове лежало ще східніше, на місці Гусиної коси, але в 1740 році Дніпро відірвав до 700 десятин землі, зруйнував дві церкви й примусив мешканців заснувати Новолипове за дві версти від берега. Пункт біля Гусиної коси на сер. ХІХ століття був найнижчим у Київській губернії (31 сажень над рівнем моря). Нині на його місці і околицях розташований Новолипівський орнітологічний заказник.
17	проїзд № 17	проїзд Пеньківський с.Пеньківка – невелике село у затопленій долині нижньої течії р.Тясмин. Епонім пеньківської культури, адже саме тут було відкрито у 1950-ті роки перші пам'ятки цієї культури. Саме на честь села Пеньківка названо одну з наважливіших культур залізного віку Європи та української праісторії – пеньківську, котру приписують ранньослов'янському племінному союзу антів, предків літописних племен сіверян, уличів і тиверців, а також частини болгар і румун.
18	проїзд № 18	проїзд Пищицький с.Пищики – невелике давнє село посеред лівобережної заплави Дніпра, повністю затоплене, переселене на плато та поселене разом з населенням інших сіл під іншою назвою.
19	проїзд № 19	проїзд Самовицький Самовиця (також відоме за назвами Самовище, Сомовиця, Самовиці) — давнє козацьке село (з ХVІІ ст.). Село розташовувалось на обох берегах річки Золотоношка (серед місцевого населення — Рівець), в місці впадіння її до протоки Дніпра Самовиці. Річки та навколишні заплавні озера

		<p>були багаті на рибу. На схід від села знаходилось село Більки (Білки), на південний схід — Мутихи, на північний захід — хутір Дубинка, а на північний схід — село Червонохижинці (Краснохижинці).</p> <p>Існують перекази, що село було засноване 4 бурлаками, вихідцями із Запорозької Січі. Вони влаштували на пагорбі свій курінь. Назва походить від поширених у місцевих водоймах сомів і спочатку село називалось Сомовиця.</p> <p>З 1887 року село стало називатись Самовиця.</p> <p>У роки Другої світової війни село майже повністю було спалене, однак на початку 1950-их роках відновилось. Були збудовані школа, магазин, медпункт.</p> <p>З 7 січня 1954 року Самовиця увійшла до новоствореної Черкаської області. На початку 1950-их років жителям було повідомлено про будівництво Кременчуцької ГЕС і про потребу переселятись із зони затоплення. 1956 року почалось заповнення водою ложа Кременчуцького водосховища, жителі села почались переселятись на нове місце, у степову ділянку за 35 км на північ. Разом із жителями сусідніх сіл Мутихи та Більки.</p>
20	проїзд № 20	<p>проїзд Секавський</p> <p>Червона Слобода (до 1923 року Царська Слобода, до 1913 року Цесарська Слобода, до того Слобода, Секава). Назва слобода Секава, первинна назва найбільшого села Черкащини, що походить від озера-стариці Секава.</p> <p>Про заснування села Секава відомо, що воно було утворене селянами-втікачами приблизно в середині XVII століття, які тікали від жорстокого панського гніту. В селі була побудована дерев'яна церква Успіння Пресвятої Богородиці. І до того часу в цій місцевості виникали поселення вільних козаків і селян-втікачів, але вони зазнавали безперервних спустошень з боку польських магнатів, турецьких і татарських орд.</p> <p>Про існування села Секава в цей період підтверджують історичні документи. Так, у документі, знайденому під престолом Цесарькослобідської церкви (автор якого невідомий) говориться про те, що Секава певний час належала князю Сангушку (Волинський воевода Сангушко став старостою Черкаського староства в 1726 році). Дійсне ж заснування цього села було значно раніше, про що говориться в «Сказаннях о населенных местностях Киевской губернии» (1864).</p> <p>На основі цього документу зробили висновок, що як Секавська церква, так і село Секава були засновані значно раніше вказаної в документі дати. З переказів старожилів відомо, що в 1672 році, коли татари зруйнували Черкаси, Секава була спалена і багато жителів перебито, а все майно пограбоване. Врятувалася лише невелика частина жителів, які завчасно сховалися. Через деякий час на тому місці, де було село, поселилися 12 козаків-запорожців і ті жителі, які</p>

		<p>врятувалися від нападу татар. Поступово кількість жителів збільшувалась.</p> <p>В другій половині XVIII століття жителі Секави вирішили переселитися на правий берег річки Сага, де проходила дорога з Черкас на Чигирин і простягалися широкі лани родючих земель. Новоутворене село було названо Слободою, бо жителі його були вільними козаками і звільнялися від різних кріпосницьких повинностей. Точної дати переселення не відомо, але відомо, що церква Успіння Богоматері була перенесена в нове село в 1772 році. Отже цю дату можна вважати за час переселення жителів Секави на нове місце. Село майже повністю затоплене, зайняте очисними спорудами.</p>
21	проїзд № 21	<p>проїзд Талдицький</p> <p>Талдики — давнє село, відоме з 1648 року. Було розташоване на березі р. Йовтух, однієї з правобережних проток Дніпра. Повністю затоплене, переселене на плато та поселене у західній частині нинішнього села Худяки. Топонім має тюркське походження.</p> <p>Перша картографічна згадка про село Талдики зустрічається на карті французького інженера Боплана: «Карта представляющая Малоросию под владением Польским составленная в начале XVII века инженером Бопланом».</p> <p>Першу графічну згадку про село Талдики можемо побачити на малюнках французького військовополоненого художника та етнографа Де ля Фліца в альбомі «Методико-топографічний опис Державних маєтностей Київської округи...» за 1854 рік.</p> <p>В селі Талдики була церква Богородична в 1797 році побудована на місці давнішої. Першу церковно-приходську школу було відкрито в селі Талдики 1860 року.</p> <p>У грудні 1949 року на честь 70-річчя Сталіна місцева влада вирішила «Замість старих сіл — Леськи, Талдики, Худяки і Ломовате, що віджили свій вік, тут буде споруджено колгоспне агромісто імені Сталіна». Але цей проект так і не був реалізований, оскільки згідно плану п'ятої п'ятирічки (1951—1955 рр.) на Дніпрі в районі міста Кременчук розпочалося спорудження гідроелектростанції і утворення для цього величезного водосховища. Талдики, як і багато інших потрапили в зону затоплення і підлягали обов'язковому переселенню на нове місце. Переселення розпочалося в 1956 році.</p>
22	проїзд № 22	<p>проїзд Тарасівський</p> <p>Тарасівка — село розташоване глибоко в заплаві, біля болота Гамалія, далеко від корінного правого берега Дніпра, Повністю затоплене, переселене на правобережне плато до села Тіньки.</p>
23	проїзд № 23	<p>проїзд Шабельницький</p> <p>Шабельники — давнє село у правобережній заплаві Дніпра, між Боровицею, Бужином, і Тіньками на березі річки Гречанка. Колишнє передмістя містечка Бужин. Повністю затоплене,</p>

		<p> мешканці переселені на плато у село Тіньки.</p> <p> Шабельники в козацькі часи славилися на виготовленні шабель. За іншою версією, Шибельники — через масові страти на шибениці.</p> <p> У ХІХ ст. село було центром Шабельницької волості у складі Чигиринського повіту Київської губернії. У 1875–1877 роках село Шабельники було осередком Чигиринської змови, повстання, що готувалось, але було розкрито.</p>
24	проїзд № 24	<p>проїзд Кизиверський</p> <p> хут.Кизивер – невеликий на хутір правому березі нижньої течії р.Сули, затоплений. Поряд з колишнім хутором, на високому березі Сули, розташоване давньоруське городище Кизивер – одна з “богатирських застав”, що була частиною Посульської оборонної лінії 12-13 ст., відомої як Посульський Змієвий вал. Городище загинуло наприкінці лютого 1239 року, взяте військами хана Батия, а нині руйнується водосховищем, що підмиває урвистий берег.</p>
25	проїзд № 25	<p>проїзд Богунський</p> <p> острів Богун – дніпровський острів між протокою Річище і основним руслом Дніпра поблизу затопленого с.Вереміївка. Мав видовжену і вузьку форму, за що і отримав свою назву: богун – довга жердина для сушіння риби рибалками, так же називали довготелесих чоловіків. Можливо, прізвище героя Визвольної війни полковника Івана Богуня того ж походження. Також з назвою острова пов’язане прізвисько вереміївського отамана Богунського (Антон Шарого).</p>
26	проїзд № 26	<p>проїзд Вереміївський</p> <p> Вереміївка (Єреміївка) — Давнє козацьке містечко, перша згадка про село датується 1612 роком. Засноване Вишневецьким і назване на честь одного з них – Яреми (Веремія).</p> <p> В одному з кутків старої Вереміївки, Миклашівці, ще до затоплення «Кременчуцьким морем», виявлені сліди поселень, датованих VII—IX століттями, хоча випадкові знахідки, що вимиваються дніпровськими хвилями на берег з dna рукотворного моря, засвідчують значно раніше заселення цих земель.</p> <p> Під час селянсько-козацького повстання під проводом Богдана Хмельницького, а саме влітку 1648 року у складі Іркліївського полку, яким командував полковник Михайло Телюченко, виникло чотири сотні, серед яких була й Вереміївська сотня. Після його ліквідації, згідно умов Зборівського договору, 16 жовтня 1649 року була Вереміївська сотня (сотник Рева), чисельністю у 181 козака, увійшла до складу Кропивнянського полку, яким командував полковник прилуцький, черкаський і кропивнянський Филон Джалалій й перебувала там до 1658 року.Розташоване у лівобережній заплаві Дніпра, повністю затоплене і переселене на високий берег Дніпра. Поблизу села знаходились пристань Богун та однойменний острів.</p>

27	проїзд № 27	<p>проїзд Васиютинський Васиютинці — давнє козацьке село, засноване подільськими шляхтичами Васиютинськими у XVI ст.</p> <p>Село було розташоване на Лівобережжі Дніпра, на заплавлних пісках, повністю затоплене і переселене на високий берег Дніпра. Село вперше згадується у 1594 році. 1594 року в селі перебував Григорій Лобода — один з керівників селянсько-козацького повстання 1594—1596 років.</p> <p>Поблизу села виявлені поселення доби пізньої бронзи, Васиютинське городище скіфського періоду, слов'янські поселення черняхівської культури та VIII ст. н.е.</p>
28	проїзд № 28	<p>проїзд Домонтівський Домантів — одне з найдавніших сіл Черкащини.</p> <p>Назва села Домантове походить від княжого роду Домонтів, який брав активну участь у визволенні та захисту краю від Кримського ханату і Московії. Перші згадки в літописах датуються 1535 роком.</p> <p>Місцеві козаки були учасниками Визвольної війни українського народу 1648—1657 років, брали участь у Переяславському антифеодальному повстанні 1666 року. Містечко Домонтів як центр Домонтовської сотні входило до складу спершу Черкаського (до 1667), а згодом — Переяславського полку Гетьманщини. 1782 року сотенний устрій було ліквідовано, і Домонтов увійшов до складу Золотоніського повіту Київського намісництва Російської імперії.</p> <p>На території села і його околиць виявлено 2 поселення доби неоліту, 3 поселення та курганний могильник доби бронзи, поховання скіфських часів, слов'янські поселення черняхівської культури та VII — VIII століть.</p>
29	проїзд № 29	<p>проїзд Жовнинський Жовнине (до Другої світової війни — Жовнин) — давнє козацьке містечко.</p> <p>На території сучасного села люди жили ще в давнину. Тут виявлено рештки неолітичного поселення, 5 поселень і кургани доби бронзи, кургани скіфських часів. Досліджено могильники черняхівської культури та періоду Київської Русі. До 1239 року на його місці існувало давньоруське місто Желді (літописна згадка 1116 року), 1239 року знищене ордою Батия.</p> <p>У документах 1628 року Жовнин згадується вже як містечко. Влітку 1638 року біля містечка відбулася Жовнинська битва між повстанцями на чолі з гетьманом Яковом Острянином і Дмитром Гунею та урядовим військом Речі Посполитої.</p> <p>Від 1648 р. Жовнин був сотенним містечком Чигиринського полку. До складу</p>

		<p>Жовнинської сотні, крім самого Жовнина входили села Горби, Гриньки, Липове, Матвіївці (Матвіївка), Кліщинці.</p> <p>У зв'язку з будівництвом Кременчуцької ГЕС затоплене, переселене поряд на високий берег Сули разом із жителями найдрібніших сіл.</p>
30	проїзд № 30	<p>проїзд Лящівський</p> <p>с. Лящівка – давнє козацьке село, в заплаві правого берега р. Сули при впадінні в неї р. Бурімочка. Поряд із селом розташовані давньоруське Лящівське городище, спалене монголами Батия наприкінці зими 1239 року, та пізньосередньовічне городище Місто. Переважно затоплене, переселене на високий берег Сули.</p>
31	проїзд № 31	<p>проїзд Іркліївський</p> <p>Іркліїв — історичне село в Україні, у Золотоніському районі Черкаської області, центр Іркліївської сільської громади. Населений пункт було засновано 1608 року з правом «слободи» на термін 20 років. На карті 1648 року французького інженера, що був на службі у польського короля Гійома де Боплана містечко Іркліїв позначене, як Herkli. Схематично позначена і фортеця та замок.</p> <p>Під час буремних подій на Лівобережжі у 1662 році фортеця в м. Іркліїв вщент спалена московитами, яких підтримали лівобережні козацькі полки на чолі з переяславським полковником Яковом Сомком. Розгнівані московити та їх прибічники за підтримку Іркліївськими козаками Юрія Хмельницького, який не бажав бути під московським чоботом, крім фортеці спалили майже всі будинки Ірклієва. Всіх полонених козаків московити посадили на палі вздовж шляху аж до Переяслава. За такий опір ворогу московити завжди присилали в сотники до Ірклієва свою людину (вірного московита), всупереч традиціям, як було прийнято в інших сотнях, де козаки самі обирали с поміж своїх. У 1666, 1675 і 1679 роках Іркліїв був пограбований татарами.</p> <p>Відповідно до актів XVI ст.— це було містечко «Арклій», а за народною вимовою «Вирклій», Золотоніського повіту, Полтавської губернії при річці Ірклій на відстані 27 верст від повітового міста.</p> <p>У період Гетьманщини село було центром Іркліївського полку Лівобережної України — адміністративно-територіальної і військової одиниці України доби Гетьманщини.</p>
32	вулиця № 12	<p>вулиця Івана Кривуцького</p> <p>Кривуцький Іван Михайлович (псевд. – Аркадій; 21. 10. 1921, с. Аксманичі Перемишльський повіт Польща – 13. 05. 2009, с. Соکیلники Пустомитівського р-ну Львів. обл.). Іван Кривуцький «Аркадій», це, без сумніву, яскрава особистість українського визвольного руху. Він – один із організаторів визвольної боротьби на Закерзонні, багатолітній</p>

		<p>в'язень сталінських таборів, учасник Норильського повстання та автор численних публікацій.</p> <p>У 1973 р. з родиною переїхав на Україну до Черкас, де прожив 22 роки. У 1994 р. померла дружина і через рік п. Іван переїхав на постійне місце проживання до Сокильник біля Львова.</p> <p>Після каторжних поневірянь Іван Кривуцький зберіг феноменальну пам'ять. Завдяки цьому він зумів написати детальні спогади про свою участь у визвольній боротьбі та про перебування в ув'язненні через кілька десятиліть після цих подій. В роки Незалежності вийшли друком три книги споминів Кривуцького: «Де срібнолетний Сян пливе», «За Полярним колом», «Наша Іванка», а також дві брошури: «Добровільне» переселення українців з Надсяння (1944-1946)» та «Чого не сказала Марічка у своїх спогадах». Іван Кривуцький часто публікувався в пресі, зокрема в таких часописах: «За вільну Україну», «Українська газета», «Черкаси», «Україна», «Наука і культура», «Гомін України», «Свобода». Крім цього давав численні інтерв'ю журналістам різних ЗМІ та брав участь в зйомках документальних історичних фільмів, останній з яких, це «Загадка Норильського повстання».</p> <p>Майже ціле своє життя Іван Кривуцький присвятив боротьбі за Українську Державу. Власні переконання він проніс у серці крізь увесь свій життєвий шлях. Постать Івана Кривуцького стала вагомою частиною Історії Нескорених – історії незламної боротьби нашого народу за власну державу.</p>
33	вулиця Нова	<p>вулиця Олександра Кониського</p> <p>Олександр Якович Кониський 18 серпня 1836, Переходівка —12 грудня 1900, Київ — український перекладач, письменник, видавець, лексикограф, педагог, громадський діяч ліберального напрямку. Професійний адвокат, педагог, журналіст. Автор слів пісні «Молитва за Україну», перекладу «Щоденника» Т.Г. Шевченка.</p> <p>Літературну діяльність почав 1858. У поезіях, повістях, драмах, оповіданнях відстоював українську національну ідею, проголошував теорію малих діл. В оповіданнях Кониський порушує проблему соціального й національного гноблення України в складі Російської імперії.</p> <p>Кониський — автор першої ґрунтовної біографії поета Шевченка (у 2 томах), яка не втратила свого значення і нині: «Тарас Шевченко-Грушівський: Хроніка його життя» (тт. I—II, Львів, 1898—1901). Цю працю високо оцінили І. Франко, А. Кримський.</p> <p>Створення гімну «Молитва за Україну», покладеного на музику Миколою Лисенком, також припадає на період його плідної праці над дослідженням життя та творчості Т. Шевченка.</p>

34	<p>провулок Тобілевича Іван Карпенко-Карий (справжнє прізвище — Тобілевич; 17 вересня 1845, Арсенівка, Бобринецького повіту, Херсонської губернії, тепер Новомиргородський район, Кіровоградська область — 2 вересня 1907, Берлін) — український письменник, драматург, актор, ерудит, один з корифеїв українського побутового театру.</p>	<p>провулок Тобілевичів Тобілевичі — старовинний український шляхетський рід білорусько-литовського та польського походження, представники якого зробили видатний особистий внесок у справу відродження національної ідентичності українського народу та культурно-мистецького розвитку українського національного професійного реалістичного театру. Видатний український письменник Олесь Терентійович Гончар свого часу особисто назвав цей славетний рід «женьшеневим кущем українського народу».</p> <ul style="list-style-type: none"> • Тобілевич Іван Карпович (літературний та сценічний псевдонім — Іван Карпенко-Карий — видатний український драматург, актор, режисер; корифей українського національного професійного театру; • Тобілевич Марія Карпівна (сценічний псевдонім — Марія Садовська-Барілотті — українська співачка та драматична артистка; корифей українського національного професійного театру; • Тобілевич Микола Карпович (літературний та сценічний псевдонім — Микола Садовський — український актор та режисер, був одним із основоположників українського національного професійного театру; • Тобілевич Микола Миколайович — син Миколи Карповича Тобілевича (Садовського), ад'ютант отамана Юрія Тютюнника, підполковник Армії Української Народної Республіки, відомий політичний діяч Уряду УНР в екзилі; • Тобілевич Панас Карпович (літературний та сценічний псевдонім — Панас Саксаганський — видатний український актор, режисер, театральний діяч; корифей українського національного професійного театру; • Тобілевич Софія Віталіївна — українська акторка, письменниця; корифей українського національного професійного театру.
----	--	--

Заступник начальника
управління інформаційної політики

Олексій ДУБОВИЙ